

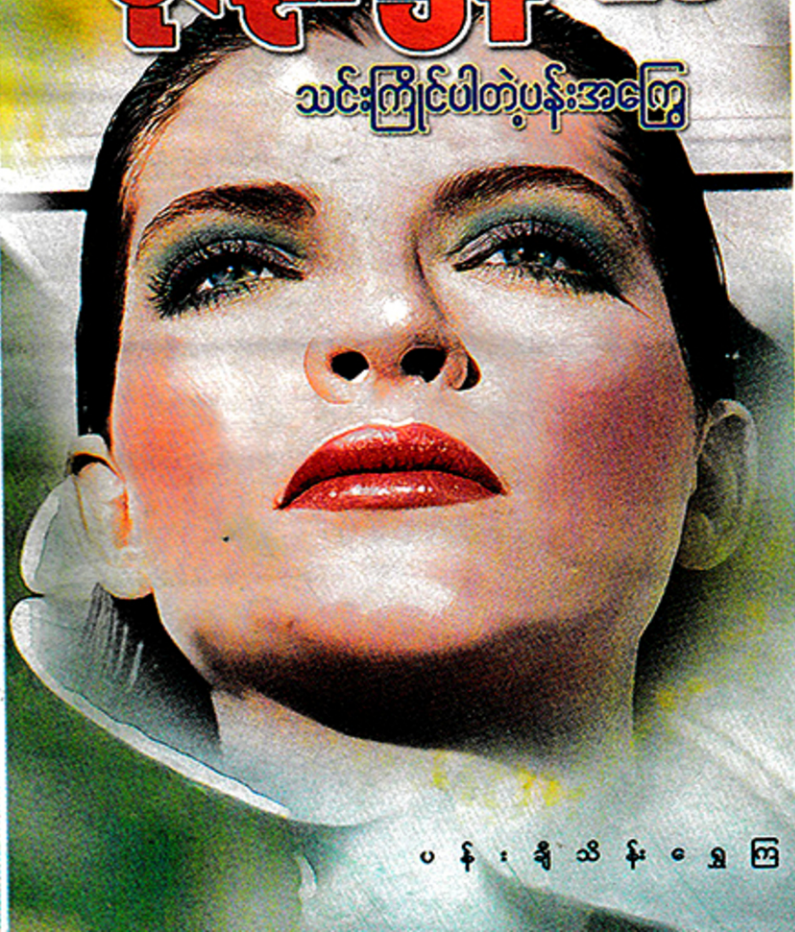

သိန်းမင်းစာပေ

ထုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ပျိုရွယ်ျန်းမဝ

သင်းကြိုင်ပါတဲ့ပန်းအေးကြွ

ပန်းချီသိန်းစာပေ

အခန်း (၁)

နံနက်စောစောစီးစီးမှာ အိမ်စည်စိုးက သူ့ရဲ့ တစ်ထပ်တိုက်ကလေး
အပြင်ဘက်ကို ထွက်လိုက်သည်။ မကျယ်ဝန်းလှသော ပန်းခြံထဲမှာ ရပ်
ပြီး သာယာချမ်းမြေ့သော နံနက်ဆင်းဆာရဲ့ လှပမှုကို ခံစားလိုက်သည်
။

ဝုန်းခနဲ ပြုလဲသံနှင့်အတူ အော်သံကိုပါ သူ့ခြံရှေ့မှာ ကြားလိုက်ရသ
ည်။

"ဟင် ... စက်ဘီးလဲသံပဲ၊ ဘယ်သူပါလိမ့်"

သိလိုစိတ်နှင့် အိမ်စည်စိုးက ခြံပြင် ထွက်ကြည့်သည်။ နံနက်ဝေလီ
ဝေလင်း အချိန်အခါမို့ လမ်းသွားလမ်းလာတွေ ရှင်းနေသည်။

အသံကြားသည့်နေရာသို့ လှမ်းအကြည့် သူတွက်ကိန်းက ဒက်ထိ မှ
န်နေသည်။ လမ်းဘေးမှာ စက်ဘီးနှင့်အတူ လဲနေသော ယောက်ျားပျို
တစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်သည်။

ခေတ္တတွေပြီး ရပ်ကြည့်နေပြီးမှ ထိုသူနားသို့ တိုးကပ်သွားသည်။ ရ
ပ်ရည်ရူပကာ တင့်တယ်လွန်းသော ယောက်ျားပျိုကို တွေ့လိုက်သည်။

"ဟင် ... ရှင့်စက်ဘီး လဲသွားတာလား"

"ဟုတ်တယ်၊ လမ်းဘေးကအိမ်တွေကို ငေးရင်းနဲ့ ဒီခဲလုံးကြီးကို မမြ

ငါ့ဘဲ တိုက်မိပြီး လဲတာ"

"ရှင်က ဒီမြို့က ဟုတ်ပုံမပေါ်ဘူး"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်က ရန်ကုန်ကလာတဲ့ ဧည့်သည် ပါ"

"ဪ ... ရှင် ရပ်လို့ ရလား"

ထိုသူက ကြိုးစားပြီး ရပ်ကြည့်သည် ။ ညာခြေထောက်က အတော် နာနေပုံရသည် ။

"အား ..."

ခြေထောက်ကို ထောက်အလိုက် အလွန်နာကျင်စွာနှင့် သူအော်လိုက် သည် ။

"ရှင် အရမ်းနာနေတယ်ထင်တယ်"

"ဟုတ်ပါတယ်"

အိမ်စည်စိုးက သူ့ခြေထောက်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည် ။ ချက်ချင်းကြီး ကို ရောင်ကိုင်းနေသည် ကို တွေ့ရသည် ။

"ရှင့်ခြေထောက် အတော်ရောင်နေပြီ"

"ဟုတ်ပါ့ဗျာ၊ ရောင်လည်း မတတ်နိုင်ဘူး၊ တည်းခိုခန်းကို ပြန်ရမှာ ပဲ"

"ခြေထောက်တောင် မထောက်နိုင်တာ၊ ရှင် ဘယ်လိုပြန်မှာ လဲ"

"ဒီလိုပဲ ပြန်ရမှာ ပေါ့"

"ခဏလောက် ကျွန်မရဲ့ အိမ်ထဲမှာ ဝင်နားပါလား"

"အားနာစရာကြီးဗျာ"

"ရပါတယ်၊ ဝင်နားပါ"

အိမ်စည်စိုးက ဘယ်တုန်းကမှ သူစိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက်ကို အိမ်ထဲ အလည်မခေါ်ဖူးပါ။ သူ့ကျမှ စိတ်က ဘယ်လိုဖြစ်သွားသည် မသိ။ ကူညီလိုစိတ်တွေ ပေါက်လာသည်။

"ရပါတယ်၊ ခြေထောက်သက်သာအောင် နားပြီးမှ ပြန်ပေါ့"

"ဒါဆို ကျေးဇူးပါပဲ၊ ခြေထောက်က အရမ်းနာနေလို့ ထောက်လို့ တောင် မရဘူး"

"ရှင့်ကို တွဲခေါ်ပေးမယ်နော်"

"အားနာပေမယ့် တွဲခေါ်မှ ဖြစ်မှာ မို့ ကျေးဇူးပါပဲ"

အိမ်စည်စိုးက သူစိမ်းကိုတွဲပြီး အိမ်ထဲခေါ်ခဲ့သည်။ ကြိမ်ဆက်တီမှ သူ့ကို ထိုင်စေသည်။ ထိုသူက ဧည့်ခန်းကို ဝေဝဲကြည့်ရာ သပ်ရပ်ပြီး နေချင်စဖွယ် ဧည့်ခန်းလေးကို ကြည့်လျက် သဘောကျနေသည်။

"အိမ်လေးက နေချင်စရာလေးနော်"

အိမ်စည်စိုးက သူ့ရဲ့ ချမ်းမြေ့အေးငြိမ်သော အိမ်လေးကို သဘောကျသည် ဆို၍ ကြည်နူးသွားသည်။

"အိမ်သားတွေ မနီးကြသေးဘူးထင်တယ်"

"ကျွန်မက တစ်ယောက်တည်းပါ"

ထိုသူက အလွန်အံ့ဩသောပုံစံနှင့် အိမ်စည်စိုးကို ကြည့်ပြီး အားတုံအားနာနှင့် ပြောသည်။

"ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်းနေတာဆိုတော့ ကျွန်တော် အခုလို လာတာ အားနာစရာကြီး ဖြစ်နေပြီ"

"ရှင် အနာတရဖြစ်နေတာပဲ၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး"

"ခင်ဗျားက အတော်စိတ်ကောင်းရှိတာပဲ"

နုနုနယ်နယ်နှင့် စေ့စေ့ကြည့်လေ လှလေဖြစ်နေသော မိန်းမလှလေး
ကို ထိုသူစိမ်းက ငေးကြည့်မိသည်။ ။

"ခဏနေဦးနော်၊ ရှင့်ခြေထောက် သက်သာအောင် လုပ်ပေးမယ်"

အိမ်စည်စိုးက ရေခဲသေတ္တာထဲက ရေကိုယူပြီး ရောင်ကိုင်းနေသော
ခြေမျက်စိပတ်လည်ကို ရေခဲရေထဲ အဝတ်ကိုစိမ်ပြီး ခြေထောက်မှာ အု
ပ်ပေးလိုက်သည်။ ။

"ခင်ဗျားလုပ်ပေးတာ အားနာလိုက်တာ၊ ကျွန်တော့်ဘာသာ လုပ်ပါရ
စေ"

"ရပါတယ်၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး"

အိမ်စည်စိုးရဲ့ မျက်နှာလေးကို ငုံ့ကြည့်ရင်း သူ့ရင်ထဲမှာ
လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားသည်။ ။

"ခင်ဗျားနာမည်ရော သိခွင့်ရှိပါရစေ"

စကားပြောရည်မွန်သော ထိုသူကိုကြည့်ပြီး အိမ်စည်စိုးရဲ့ ရင်ထဲမှာ
တစ်ခါမျှ မလှုပ်ရှားဖူးသော ရင်ခုန်ခြင်းဆိုတာကို ခံစားလိုက်ရသည်။ ။

"အိမ်စည်စိုးပါ"

"ဟာ ... နာမည်လေးက လှလိုက်တာ၊ လူနဲ့ လည်း လိုက်တယ်"

လွှတ်ခနဲပြောလိုက်ပြီး အိမ်စည်စိုးမျက်နှာလေး ရဲသွားသည် ကို ကြ
ည့်ပြီး အားနာသွားသည်။ ။

"ဆောရီးနော်၊ လွှတ်ခနဲ စိတ်ထဲရှိတာကို ပြောမိတယ်၊ ကျွန်တော်က

မိုးမြင့်ယံပါ"

"ဪ ... ဟုတ်ကဲ့"

မိုးမြင့်ယံက ဧည့်ခန်းကို လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်ရာ ပြတင်းပေါက်အနားက စားပွဲတစ်လုံး၊ ကုလားထိုင်တစ်လုံးနှင့် လက်နှိပ်စက်တစ်လုံးကို မြင်လိုက်သည်။

"လက်နှိပ်စက်က ခင်ဗျားရှိက်တာပေါ့နော်"

"ဟုတ်ပါတယ်"

မိုးမြင့်ယံက ဆက်ပြီး စပ်စုချင်နေသေးသည်။ အိမ်စည်စိုးက ရေပတ်တိုက်ပေးပြီး ရေကို ခြောက်အောင်သုတ်ကာ ဆေးလိမ်းကာ ပတ်တီးစည်းပေးလိုက်သည်။

"ရှင့်ခြေထောက်ကို ဆရာဝန်ပြကြည့်ဦးနော်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ"

"ဒါနဲ့ ရှင်က ဘယ်ကနေ လာလည်တာလဲ"

"ရန်ကုန်ကပါ"

"တစ်ယောက်တည်းလား"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ မပြေလည်ရင် ပြည်ကို သွားလည်ရတယ်ဆိုလို့ တစ်ယောက်တည်း လာလည်တာလေ"

"ဪ ... ပြေလည်အောင်လို့ လာလည်တာပေါ့"

"ဟုတ်တယ်၊ သင်္ဘောလိုင်းက အဆင်မပြေသေးဘူး"

"ရှင်က သင်္ဘောသားလား"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ တစ်ခေါက်လိုက်ပြီးသားလေ၊ အဲဒီလိုင်းနဲ့ အဆင်မပြေလို့ လိုင်းသစ်ရှာနေတာ"

"မရသေးဘူးပေါ့"

"ဟုတ်တယ်၊ လိုင်းတွေက သူ့လူနဲ့ သူ ပြည့်နေတာဆိုတော့ စောင့်ရတာ ခြောက်လကျော်ပြီ၊ အဆင်မပြေသေးဘူးလေ"

"အဆင်ပြေမှာ ပါ၊ စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့ စောင့်ပေါ့ရှင်"

"အင်း ... အဲလိုပြေလည်ပါစေပဲ ဆုတောင်းပါတယ်"

"ရှင် ဘာစားပြီးပြီလဲ"

"မစားရသေးဘူး"

"ကျွန်မလည်း မစားရသေးဘူး၊ ခဏစောင့်နော်၊ ကော်ဖီနဲ့ မုန့်စားကြရအောင်"

"နေပါစေဗျာ"

"ကျွန်မလည်း စားမှာ ပါ၊ ရှင့်တစ်ယောက်စာကိုတော့ ကျွန်မ ကျွေးနိုင်ပါတယ်"

"ဗိုက်ဆာတာနဲ့ အတော်ပဲ၊ ကျေးဇူးပါပဲဗျာ"

အိမ်စည်စိုး နောက်ဖေးခန်းထဲဝင်ပြီး ကော်ဖီဖျော်လိုက်သည် ။ ကြက်ဥချောင်းနှင့် ထမင်းကို ကြော်လိုက်သည် ။ နှစ်ယောက်စာအတွက် လင်ပန်းနှင့် ဧည့်ခန်းဆီသို့ သယ်ယူလာသည် ။

"အိမ်မှာ ရှိတာကိုပဲ စီစဉ်လိုက်တယ်"

အငွေ့တထောင်းထောင်း ထနေသော ထမင်းကြော်ကိုကြည့်ပြီး မိုးမြင့်ယံက ပြောသည် ။

"အနံ့လေးက သင်းနေတာပဲ၊ ဗိုက်တောင် ပိုဆာ လာပြီ"

နှစ်ယောက်အတူ ထမင်းကြော်ကို စားသည် ။ အိမ်စည်စိုးက မိုးမြင့်
ယံကို မြင်မြင်ချင်း ခင်မင်မိသည် ။ မိုးမြင့်ယံကလည်း
သဘောကောင်းပြီး သူ့ကို ကူညီသော အိမ်စည်စိုးကြောင့် မလှုပ်ရှားခဲ့ဖူး
သော သူ့နှလုံးသားကလည်း လှုပ်ရှားသွားသည် ။

"မအိမ်စည်စိုးက ဘာအလုပ်လုပ်တာလဲဟင်"

"စာရေးဆရာမဖြစ်ဖို့ ကြိုးစားနေတယ်လေ"

"ဟင် ... ဟုတ်လား၊ ဘယ်နှအုပ်လောက် ထွက်ပြီးပြီလဲ"

"လုံးချင်းက တစ်အုပ်ပဲရှိပါသေးတယ်၊ ဝတ္ထုတို၊ ဝတ္ထုရှည်တွေက
တော်တော်လေး ရေးဖြစ်ပြီးပြီ"

"ကလောင်နာမည်ကရော"

"မအိမ်စည်ပါ"

"ဟုတ်လား၊ မဂ္ဂဇင်းထဲမှာ အဲဒီကလောင်ကို တွေ့ဖူး၊ ဖတ်ဖူးတယ်"

"ဟုတ်လား၊ ကျွန်မနာမည်ကို အမှတ်တရရှိတဲ့ အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

"အခုရော ဘာတွေရေးနေလဲ"

"ဒုတိယလုံးချင်းဝတ္ထုလေး ပြီးခါနီးပါပြီ"

"ဟုတ်လား၊ ဒီလက်နှိပ်စက်လေးနဲ့ ရိုက်နေတာလား"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ လက်နှိပ်စက်နဲ့ ရိုက်တာ"

"ကွန်ပျူတာမသုံးဘူးလား"

"လက်နှိပ်စက်နဲ့ က အချိန်မရွေး ရိုက်လို့ ရတယ်လေ"

"အင်း ... ဟုတ်တာပေါ့"

"ကျွန်တော်က ဝတ္ထုရေးတာ ဝါသနာ မပါဘူး၊ အထက်တန်းတုန်းက ကဗျာတွေစပ်ပြီး ရေးဖူးတယ်"

"ဟုတ်လား၊ တော်တော်ရေးဖြစ်လား"

"ကဗျာလေး သုံးလေးပုဒ်လောက် မဂ္ဂဇင်းထဲမှာ ပါဖူးပါတယ်၊ အဲဒါ ကြာလှပြီ"

"ခုလို စာပေအနုပညာဝါသနာတူတဲ့ လူနဲ့ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်"

"မအိမ်စည်ဆိုတဲ့ ကလောင်က လှတယ်နော်"

"မေမေပေးခဲ့တဲ့ နာမည်လေးမို့ အမြတ်တနိုးနဲ့ ပါ"

"ကျွန်တော်ရော မအိမ်စည်လို့ ခေါ်လို့ ရမလား"

"ရပါတယ် ကိုမိုးမြင့်ယံရယ်"

"ကျေးဇူးပါပဲ မအိမ်စည်ရယ်"

နှစ်ယောက်သား စာပေအကြောင်းပြောရင်းနဲ့ အချိန်ကာလကြာမြင့်စွာ ရင်းနှီးခဲ့သော မိတ်ဆွေများ လို ခင်မင်ရင်းနှီးသွားသည်။

"ဟာ ... ကျွန်တော် ဒီမှာ ထိုင်နေတာ အတော်ကြာသွားပြီ၊ စကားကောင်းနေတာနဲ့ အချိန်ကို သတိမထားမိဘူး"

"ခုလို စကားပြောဖော်ရတဲ့ အတွက် ကျွန်မက ကျေးဇူးတင်တာပါ"

"ကျွန်တော် တည်းခိုခန်းကို ပြန်ချင်တယ်၊ စက်ဘီးထားခဲ့ပြီး အငှား

ကားနဲ့ ပြန်ရင် ကောင်းမယ်"

"နေဦး၊ ကျွန်မ ဆိုက်ကားထွက်ငှားပေးမယ်၊ ရှင်တည်းတဲ့ ဆီ ပို့ခိုင်း လိုက်မယ်"

"ဆိုက်ကားနဲ့ သွားလို့ ဖြစ်လား"

"သိပ်မှ မဝေးတာ ရပါတယ်"

"ဒါဆို ကျေးဇူးပါပဲ၊ ငှားပေးပါ မအိမ်စည်"

"ဟုတ်ကဲ့၊ ခဏစောင့်နော်"

အိမ်စည်စိုးက ဆိုက်ကားထွက်ငှားပြီး မိုးမြင့်ယံကို တွဲပြီး ဆိုက်ကား ဆီသို့ ပို့ပေးသည်။ ။

"ကျွန်တော့်စက်ဘီးလေး သိမ်းပေးထားပါနော်၊ ငှားစီးလာတာမို့ပါ၊ ခြေထောက် သက်သာရင် လာယူမယ်နော်"

"ကောင်းပါပြီ"

မိုးမြင့်ယံက နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်သွားသည်။ ။ အိမ်စည်စိုးက အိမ်ထဲကို ဝင်လိုက်သည်။ ။ တစ်ယောက်တည်းနေခဲ့သော အိမ်လေးအတွင်းမှာ ပထမဦးဆုံးအကြိမ် အထီးကျန်ဆန်သည် လို့ ခံစားမိသည်။ ။

ကြီးကြီးစိန် မရှိတည်းက ငါတစ်ယောက်တည်း နေခဲ့တာပဲ၊ တစ်ခါမှ ဒီလောက် အထီးကျန်ဆန်တဲ့ အဖြစ်မျိုးကို မခံစားမိဘူး ...။

နာရီပိုင်းလေးသာတွေ့ပြီး ခွဲခွာသွားတဲ့ ကိုမိုးမြင့်ယံကြောင့် ငါ့ရင်မှ ဘာဖြစ်လို့ အထီးကျန် ဆန်တယ်လို့ ခံစားလိုက်ရတာလဲ။

အိမ်စည်စိုးက တွေးရင်း အဖြေရှာကြည့်လိုက်သည်။ ။ ရုပ်ရည်ရှုပကာ အလွန်တင့်တယ်သော မိုးမြင့်ယံကြောင့် သူ့ရဲ့ ခံစားချက်က ရုတ်

တရက်ကြီး ပြောင်းလဲသွားသည်။ ။

မိုးမြင့်ယံဆိုတဲ့ အမည်လေးတစ်လုံးတည်းသိပြီး သူ့အပေါ်မှာ ဒီလိုခံစားမိတာ ငါ မှားနေပြီလား ...။

မမှားဘူးလို့ ထင်ပါတယ်။ ချစ်ခြင်းအစ မျက်စိကလို့ တောင် ပြောကြသေးတာ။ မြင်လိုက်ရုံနဲ့ ချစ်သွားတယ်ဆိုတာ ပုံပြင်တွေ သာမကတွေ အများကြီးပဲဟာ။

အိမ်စည်စိုးက ထိုသို့တွေးရင်း အလန့်တကြား သတိပြုသည်။ ။

ဟင် ... မြင်မြင်ချင်း သူ့ကို ငါ ချစ်သွားမိတာလား ...။

အဲလိုဆိုတော့ ငါ့ကိုယ်ငါ ထိန်းသိမ်းရမယ်။ ကိုမိုးမြင့်ယံက ဘယ်သူ ဘယ်ဝါမှန်း သေသေချာ ချာလည်း မသိသေးဘူး။

တစ်ယောက်တည်းနေရတဲ့ ငါ၊ ငါ့ကိုယ်ငါ စဉ်းစားထိန်းသိမ်းရမယ်။

အသိတရားလေးနှင့် မလွတ်သွားအောင် သူ့ကိုယ်သူ ထိန်းသိမ်းလိုက်သည်။ ။

အခန်း (၂)

မိုးမြင့်ယံ ပြန်သွားပြီး သူ့တစ်ယောက်စာကို ဟင်းလေးတစ်မယ်နှင့် ပြီးစလွယ် ချက်လိုက်သည်။ ။ ဒုတိယ လုံးချင်းဝတ္ထုရဲ့ တတိယပိုင်းကို ရောက်ပြီး အဆုံးသတ်ရတော့မည်မို့ ပြီးအောင်ရိုက်ချင်ပါသည်။ ။

စားပွဲတွင် ထိုင်ပြီး ဦးနှောက်ထဲက ထွက်လာသော အတေးများကို လက်နှိပ်စက်ခလုတ်လေး များ ပေါ်သို့ ပို့လိုက်သည်။ ။ ထိုသို့ တွေးရင်း က သူ့အာရုံကို မကြာခဏ စိုးမိုးဝင်ရောက်နှောင့်ယှက် နေသော မိုးမြင့် ယံရဲ့ ပုံရိပ်ပါပဲ။

ခက်လိုက်တာနော်။ ဒီလူက ဘာဖြစ်လို့ ငါ့အတွေးတွေကို လွှမ်းမိုး နေရတာလဲ ...။

မိုးမြင့်ယံရဲ့ ပုံရိပ်ကို အတွေးထဲက မောင်းထုတ်ပြီး စာကို ကြိုးစားရိုက်သည်။ ။ ညနေစောင်းမှာ အညောင်းပြေ ခြံထဲမှာ လမ်းလျှောက်ပြီး ရောင်စုံလေးတွေ ပွင့်နေသော နှင်းဆီပင်တွေနားတွင် ထိုင်လိုက်သည်။ ။

ကြီးတော် ဒေါ်အေးစိန်ထံမှ အမွေရလိုက်သော သည် အိမ်လေးကို မြတ်နိုးတွယ်တာစွာနှင့် ကြည့်လိုက်သည်။ ။ သည် လိုအရိပ်လေးမှာ နားခွင့်ရသော သူ့ဘဝလေးမှာ ကျေနပ်နှစ်သိမ့်မှုတွေနှင့် ပြည့်ခဲ့သည်။ ။

သည် ခံစားမှုတွေနှင့် ရောင့်ရဲတင်းတိမ်ခဲ့သော သူ့ဘဝက ရုတ်တရက်ကြီး ဟာတာတာဖြစ်တာ တစ်စုံတစ်ခု လျော့နေသည် ဟု ပထမဦး

ဆုံးအကြိမ် ခံစားလိုက်ရသည်။ ။

မိဘတွေကို ပြန်လည်သတိရပြီး အတိတ်ဆီသို့ သူ့အတွေးများ ရောက်သွားပြန်သည်။ ။

အိမ်စည်စိုးသည် တစ်ဦးတည်းသော သမီးပီပီ မိဘနှစ်ပါးက အလွန်ချစ်ခြင်းကို ခံခဲ့ရသည်။ ။ ဆယ့်ငါးနှစ်သမီးမှာ မိခင်ဖြစ်သူ ကွယ်လွန်သွားသည်။ ။

မိခင်ရဲ့ အစ်မ အပျိုကြီးဖြစ်သူ ဒေါ်အေးစိန်က သူနှင့် ပြည်တွင် လာနေရန် ခေါ်သည်။ ။ အိမ်စည်စိုးက ဖခင်ဖြစ်သူကို တစ်ယောက်တည်း မထားရက်သဖြင့် ဒေါ်အေးစိန်ခေါ်သည် ကို မလာပါ။

ဖခင်ဦးမြင့်စိုးနှင့် အတူနေရင်း ဆယ်တန်းအောင် ဘွဲ့ရပြီး အလုပ်ဝင်ခဲ့သည်။ ။

"သမီးလေး အလုပ်ရပြီဆိုတော့ ဖေဖေ ဝမ်းသာလိုက်တာ"

"လခနည်းပေမယ့် အလုပ်တစ်ခုရှိတော့ တော်သေးတာပေါ့ ဖေဖေရယ်"

"ဟုတ်တာပေါ့ကွယ်"

"သမီးက စာရေးဆရာမ ဖြစ်ချင်တာ ဖေဖေရယ်၊ ခုတော့ စာရေးမဖြစ်နေရပြီ"

"အလုပ်လုပ်ရင်းနဲ့ ကြိုးစားပေါ့ကွယ်၊ တစ်နေ့ သမီး ဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်လာမှာ ပေါ့"

"ဟုတ်တယ် ဖေဖေ၊ သမီးဖြစ်ချင်တာကို ဖြစ်အောင် ကြိုးစားရမှာပဲ"

အိမ်စည်စိုးက အလွန်ဝါသနာပါသော စာပေကို အလုပ်တစ်ဖက်နှင့် ကြိုးစားသည် ။ ဝတ္ထုတို၊ ဝတ္ထုရှည်လေးတွေရေးပြီး မဂ္ဂဇင်းတိုက်တွေ ဆီသို့ ပို့သည် ။

"ဘယ်လိုလဲ သမီးရဲ့ ၊ စာမူတွေ အရွေးခံရလား"

"အရွေးမခံရပါဘူး ဖေဖေရယ်"

"ဘာလဲ သမီးက စိတ်ဓာတ်ကျနေပြီလား"

"မကျပါဘူး ဖေဖေ၊ တစ်နေ့ အောင်မြင်ရမယ်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ သမီး ကြိုးစားနေမှာ ပါ"

"ဟုတ်တယ်၊ ဒါမှ ဖေဖေသမီး၊ လွယ်လွယ်နဲ့ ဇွဲလျှော့လို့ မဖြစ်ဘူး၊ မဖြစ်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားရမှာ ပဲ"

"စိတ်ချပါ ဖေဖေ၊ သမီးက ကြိုးစားနေမှာ ပါ"

စားလောက်သောက်လောက်ရုံနဲ့ လူတန်းစေ့နေနိုင်ရုံလောက်သာရှိသော ဘဝမှာ သားအဖနှစ်ယောက် ပျော်ရွှင်အေးချမ်းစွာနှင့် နေထိုင်ခဲ့ကြသည် ။

အိမ်စည်စိုးက သူနှင့် တစ်ဌာနတည်း လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်ဖြစ်သော အောင်သူနှင့် အတော်လေး ရင်းနှီးသည် ။ အောင်သူက သူငယ်ချင်းဘဝက စိတ်ပြောင်းပြီး အိမ်စည်စိုးအပေါ် မေတ္တာသက်ဝင် လာသည် ။

တစ်နေ့ အိမ်စည်စိုးနှင့်အတူ ပြန်လာရင်း လမ်းမှာ အောင်သူက ပြောသည် ။

"တစ်ခုခု ဝင်စားရအောင်လား အိမ်စည်"

"မစားတော့ဘူး၊ အိမ်ပြန်ရင် ထမင်းစားမှာ ပဲ၊ အလကား ပိုက်ဆံကု"

နိမယ်"

"နင်ကလည်း ကပ်စေးနဲ့လိုက်တာ"

"ကပ်စေးနည်းရတာပေါ့၊ ရတဲ့ လခလေးက နည်းနည်းလေးဟာ"

"ဟုတ်တာပေါ့၊ ဒီကြားထဲ စာရွက်နဲ့ ဘော(လ်)ပင်ဖိုးက အပိုကုန်
သေးတယ် မဟုတ်လား"

အောင်သူက အိမ်စည်စိုးရဲ့ မျက်နှာကို ပြုံးစေနှင့် ကြည့်ပြီး
နောက်ပြောင်လိုက်သည်။ ။ အိမ်စည်စိုးရဲ့ မျက်နှာလေးက ညှိုးသွားသည်
။

"အေးလေ၊ မအောင်မြင်သေးတော့ သူများ လှောင်ပြောင်စရာ ဖြစ်
နေတာပေါ့"

"ဟင် ... နင် စိတ်ဆိုးသွားလား"

"စိတ်မဆိုးပါဘူး၊ အမှန်ကိုပြောတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မအောင်မြင်သေးတဲ့
ဘဝကိုတော့ အားမလို အားမရဖြစ်ပြီး စိတ်မကောင်းဘူး"

"ဟာ ... ငါ နောက်ပြောင်လိုက်တာနဲ့ နင် စိတ်မကောင်းစရာ
ဖြစ်သွားပြီ"

အောင်သူက တကယ်စိတ်မကောင်းစွာနှင့် ပြောသည်။ ။

"ဒီနေ့ စားဖို့ ခေါ်တာ နင့်ကို ကျွေးချင်လို့ ပါ"

"ဘာလို့ ကျွေးမှာ လဲ၊ ပိုက်ဆံကုန်အောင်လို့ "

"ကျွေးချင်လို့ ပါ၊ စားရင်းသောက်ရင်းနဲ့ လည်း စကားပြောရအောင်
လေ"

"အမယ်လေးဟယ်၊ နေ့တိုင်း တွေ့ပြီး စကားပြောနေကျများ အထွေ

အထူးလုပ်လို့ "

"ကဲ ... ဆိုင်ရှေ့ရောက်ပြီး လေကြောမရှည်နဲ့၊ လာ ..."

အောင်သူက ပြောပြောဆိုဆို ကြေးအိုးဆိုင်ထဲသို့ ဝင်သွားသဖြင့် အိမ်စည်စိုးကလည်း လိုက်ဝင်လိုက်သည်။ ။ စားပွဲမှာ နေရာယူပြီး အောင်သူက မေးသည်။ ။

"ကြေးအိုး၊ ဆီချက်လား၊ အပြုတ်လား"

"အင်း ... ဆီချက်စားမယ်"

"ဆီချက်နှစ်ပွဲ"

အောင်သူက အနားက စားပွဲကို ဆီချက်နှစ်ပွဲ မှာ လိုက်သည်။ ။ စားပွဲများ ရောက်လာသည့်အခါ စားသောက်ရင်းနှင့် အောင်သူက ပြောသည်။ ။

"အအေးသောက်မယ်"

"သံပရာရည်ပဲသောက်မယ်"

သံပရာရည်မှာ လိုက်ပြီး ဆက်စားကြသည်။ ။ အအေးသောက်သည့် အချိန်မှ အောင်သူက စကားစလိုက်သည်။ ။

"နင့်ကို ငါ ဒီနေ့ သိပ်အရေးကြီးတဲ့ စကား ပြောချင်လို့ "

"ဘာလဲ ပြောလေ"

"နင် စိတ်မဆိုးရဘူးနော်"

"ခုပဲ နင်ကျွေးတာစားပြီး စိတ်ဆိုးရမှာ အားနာစရာကြီးဟယ်"

အိမ်စည်စိုးက ပြန်၍ နောက်ပြောင်လိုက်သည်။ ။

"ဆီချက်လေး တစ်ခွက်ကျွေးပြီး ဗိုလ်ကျတယ်လို့ မထင်နဲ့ ဦးနော်"

"ပြောမှ သာ ပြောစမ်းပါဟယ်၊ စကားပလ္လင် ခံမနေနဲ့ "

"အိမ်စည်ရယ်၊ နင့်ကို ငါ သိပ်ချစ်နေပြီ"

"ဟင် ..."

အိမ်စည်စိုးက တအံ့တဩ သူ့ကိုကြည့်လိုက်သည်။ ။

"မနောက်ပါနဲ့ ဟာ"

"ငါ တကယ်ပြောတာ၊ နင့်ကို သိပ်ချစ်လွန်းလို့ မမျိုသိပ်နိုင်လွန်းလို့ ဖွင့်ပြောတာ"

အောင်သူက မျက်နှာထား တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နှင့် လေးနက်စွာ ပြောနေသည်။ ။

"ငါ့အချစ်ကို လက်ခံပါဟယ်"

"နင့်ကို ငါက သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်လိုပဲ ခင်တယ်"

အောင်သူရဲ့ မျက်နှာက ညှိုးလျသွားသည်။ ။

"အဲ့လိုကြီး အပြတ်မပြောပါနဲ့ ဟာ၊ စဉ်းစားပါဦး"

"အင်း ... စဉ်းစားပြီး ပြောတယ်ဆိုတာ ဦးနှောက်နဲ့ ဆုံးဖြတ်တဲ့ အချစ်အတွက် အောင်သူရဲ့ ၊ တကယ့်နှလုံးသားနဲ့ ခံစားပြီး ဖြေရမယ့်အဖြေမှာ စဉ်းစားစရာမလိုဘူး"

သူ့ကို ခပ်ငေးငေးလေး ကြည့်နေသော အောင်သူကို ထပ်ပြီး ပြောလိုက်သည်။ ။

"ငါ့နှလုံးသားထဲမှာ နင်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ခံစားချက်က ရှိပြီးသားလေ"

"အဲ ... အဲဒီခံစားချက်က ငါ့ကိုချစ်တာ မဟုတ်လား"

အောင်သူကို စိတ်မကောင်းစွာနှင့် အိမ်စည်စိုးက ကြည့်လိုက်သည်။ ။

" မဟုတ်ဘူး အောင်သူ၊ ငါ့နှလုံးသားထဲမှာ နင့်ကို ခင်တယ်ဆိုတဲ့ ခံစားချက်ပဲ ရှိနေတာ"

"ဟာ ... အဲဒီခင်တာကြီးကို မလိုချင်ပါဘူး"

"ခက်ပါလား အောင်သူရယ်၊ နင့်ကို မချစ်တာကို ငါ ဘယ်လိုဖန်တီးယူရမှာလဲ"

"ကြိုးစားပြီး ချစ်ကြည့်ပါဟာ"

"မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ နင့်အပေါ်မှာ ခင်မင်ရုံကလွဲပြီး ငါ့စိတ်က ဘယ်လိုမှ ပြောင်းလဲလာမှာ မဟုတ်ဘူး "

"နင့်မှာ တခြားချစ်ရမယ့် သူမှ မရှိသေးတာ၊ ငါ့ကို ကြိုးစားပြီး ချစ်ကြည့်ပါဟာ"

အတင်းနားပူနေသော အောင်သူကိုကြည့်ပြီး အိမ်စည်စိုးက သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှိုက်လိုက်သည်။ ။

"နင်ကလည်း ဇွတ်ကြီးပါပဲလား"

"နင့်ကို သိပ်ချစ်တာကို"

"ကောင်းပြီလေ၊ ငါ ကြိုးစားကြည့်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခဏ ... ခဏ နားမပူနဲ့ နော်၊ ငါ စိတ်ဆိုးပစ်လိုက်မှာ "

"အေးပါဟာ"

"သမီးကို ဖေဖေအိမ်ထောင် ချပေးချင်တယ်"

"ဟာ ဖေဖေကလဲ၊ သမီး အိမ်ထောင်မပြုချင်သေးဘူး"

"ကဲ ... ဖေဖေကလဲ"

"ဟုတ်တယ် သမီး"

"သမီး ရေချိုးချင်တယ် ဖေဖေ၊ နောက်မှ အဲဒီစကားကို ပြောတော့ နော်"

ဖခင်ကို စကားဖြတ်ပြီး အိမ်စည်စိုးက သူ့အခန်းကို ဝင်လိုက်သည်။ ။
အိမ်ထောင်ရေးကို စိတ်မဝင်စားသေးပါ။ ဖခင်က စိတ်မချဘဲ စီစဉ်ပေး
မှာ ကိုလည်း မလိုလားပါ။

အဝတ်လျှော်ရေချိုးပြီး ဧည့်ခန်းဆီသို့ ပြန်ထွက်လာသည်။ ။ စောစော
က စကားကို ဖခင်က ဆက်ပြောတော့မည် မဟုတ်လို့ ထင်လိုက်သည်။ ။
ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်မိသည် ဆိုလျှင်ပဲ ဦးမြင့်စိုးက စကားစလာသည်
။

"ဖေဖေ အသက်ကြီးပြီ၊ ပြီးတော့ အခုတလော ကျန်းမာရေးလည်း မ
ကောင်းဘူး"

"ဟင် ... ဖေဖေ ဘာဖြစ်နေလို့ လဲ"

"အခုတလော မောမောနေတယ်"

"ဖေဖေ နှလုံးဆေးတွေ မှန်မှန်သောက်ရဲ့ လား"

"သောက်ပါတယ်ကွယ်"

"ဒါဆို မဖြစ်ဘူး၊ ဆရာဝန်ပြန်ပြပြီး အီးစီဂျီ ထပ်ဆွဲကြည့်ရမယ်"

"အဲဒီလောက်အထိလည်း မဟုတ်သေးပါဘူး သမီးရယ်"

"ရောဂါအခံရှိတော့ ပေါ့လို့ မဖြစ်ဘူး ဖေဖေရဲ့ "

"အေးပါကွယ်"

"မဖြစ်ဘူး၊ ဆရာဝန်ကို ဘွတ်ကင်လုပ်ထားလိုက်မယ်၊ ဒီစနေမှာ ဖေဖေ ဆရာဝန်ပြမှ ဖြစ်မယ်"

အိမ်စည်စိုးက ဖခင်ကို စိုးရိမ်စိတ်ဖြစ်သည် က တစ်ကြောင်း စကားလမ်းကြောင်း ပြောင်းချင်သည် က တစ်ကြောင်းမို့ ဆရာဝန် ပြသရေးကို ဦးတည်လိုက်သည် ။

"ဟုတ်ပါပြီ၊ ဆရာဝန်ပြမယ်၊ အခု ဖေဖေပြောချင်တဲ့ စကားကိုလည်း နားထောင်ဦး"

ဆင်ခြေမပေးသာ၍ အိမ်စည်စိုးက ငြိမ်နေလိုက်သည် ။

"ဖေဖေ မရှိရင် ဒီလောကကြီးထဲမှာ သမီးတစ်ယောက်တည်း ဖေဖေ စိတ်မချဘူး၊ ဒါကြောင့် သမီးမှာ ချစ်သူမရှိသေးဘူးဆိုရင် ဖေဖေ သဘောတူတဲ့ သူနဲ့ ပေးစားချင်တယ်"

"ဟာ ... ဖေဖေကလည်း ပေးစားတာ မကောင်းပါဘူး"

"အဲဒါဆိုလည်း သမီးစိတ်ကြိုက်ရွေးလေ၊ သဘောတူလက်ခံနိုင်တဲ့ သူဆိုရင် ဖေဖေ လက်ခံမှာ ပေါ့"

"ကောင်းပါပြီ ဖေဖေရယ်၊ သမီးကို အချိန်နည်းနည်းပေးနော်"

"အချိန်ဆွဲချင်လို့ အကြောင်းပြတာများ လားကွယ်"

"မဟုတ်ပါဘူး ဖေဖေရယ်"

"အင်း ... အချိန်ဆွဲချင်လို့ အကြောင်းပြတာ များ လားကွယ်"

"မဟုတ်ပါဘူး ဖေဖေရယ်"

"အင်း ... နှစ်လပဲ အချိန်ပေးမယ်"

"နှစ်လတည်း နည်းတာပေါ့၊ ဒီအချိန်မှာ သမီးစိတ်ကြိုက် မတွေ့ရင် ကော"

"သိပ်လှတဲ့ ဖေဖေသမီးမှာ ချစ်တဲ့ သူတွေ ရှိမှာ ပါကွယ်၊ သူတို့ တည်းက ရွေးလိုက်ပေါ့၊ စဉ်းစားရခက်ရင် ဖေဖေ ကူပြီး စဉ်းစားပေးမယ်"

အမိမရှိသော သမီးအတွက် ဦးမြင့်စိုးက မျက်နှာပူပူနှင့် ပြောလိုက်ရသည်။ ။

"ကောင်းပါပြီ ဖေဖေရယ်၊ အဲဒီကိစ္စကို ခေါင်းထဲထည့်ပါ့မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခုလောလောဆယ် ဝတ္ထုလေး ကြိုးစားရေးမလို့ သမီးကို ခွင့်ပြုဦးနော်"

မုသားတစ်ဝက် အမှန်တစ်ဝက်ပါသော စကားကို ပြောပြီး ဖခင်ရဲ့ အပါးမှ အိမ်စည်စိုးက ရှောင်ထွက်ခဲ့သည်။ ။

အခန်း (၃)

အိမ်စည်စိုးက စာရေးစားပွဲရှေ့မှာ ထိုင်ပြီး လက်နှိပ်စက်ကို ငဲ့ကြည့်ကာ ခေါင်းထဲမှာ စာတစ်လုံးကိုမျှ စဉ်းစား၍ မရပါ။

အောင်သူ ချစ်ခွင့်ပန်သည့်နေ့မှာ ပဲ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဖခင်က အိမ်ထောင်ပြုရန် ပြောလာသည် ကို စဉ်းစားနေသည် ။

ဖေဖေ ပေးထားတဲ့ အချိန်အတောအတွင်းမှ ငါ ချစ်သူမတွေ့ခဲ့ရင် ဒုက္ခပါပဲ။

ဖေဖေ ပေးစားတဲ့ လူကိုတော့ မလိုချင်ပါဘူး။

နောက်ဆုံး မလွဲမရှောင်သာဘဲ အောင်သူကိုများ ယူလိုက်ရမလား မသိဘူး။

ဖေဖေကလည်း နော်၊ အချစ်ဝတ္ထုရေးနေတဲ့ ငါ့ကိုမှ အချစ်မပါတဲ့ အိမ်ထောင်ရေးကို ဖန်တီးဖို့ လှုံ့ဆော်နေပါလား ...။

ဖေဖေ့ကို တဖြည်းဖြည်း သိမ်းသွင်းပြီး အချိန်ကို ဆွဲရမှာ ပဲ။

အချိန်သာကုန်ပြီး အိပ်ချိန်ကို ရောက်လာသည် ။ စာတစ်လုံးမျှ စဉ်းစား၍ မရအောင်ပါဘဲ နောက်ဆုံး လက်လျှော့ပြီး စားပွဲမှ ထလိုက်သည်

။

အိပ်ချိန်ရောက်နေပြီ အိပ်တာပဲ ကောင်းပါတယ်။

အိပ်ရာစောစောဝင်ပြီး ကြိုးစားအိပ်စက်လိုက်သည်။ ။

ဦးမြင့်စိုးကို ဆရာဝန်နှင့် တွေ့ဆုံပြီး ပြသလိုက်သည်။ ။ ဆရာဝန်က နှလုံးခုန်မြန်သည့်အတွက် ဆေးပြောင်းပေးလိုက်သည်။ ။

"ဖေဖေကို တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့ရတာ စိတ်မချဘူး"

"ရပါတယ်ကွယ်၊ ဘာမှ မလှုပ်ရှားဘဲ အေးအေးဆေးဆေး နေတော့၊ ဖေဖေ ဘာမှ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး"

"မတော်တဆ နေမကောင်းရင်ကော"

"ဆေးခန်းကသူတွေကို အကူအညီတောင်းမှာ ပေါ့ကွယ်"

ဦးမြင့်စိုးနှင့် အိမ်စည်စိုးတို့ သည် တိုက်ခန်းငှားနေသဖြင့် တစ်ကိုယ်တည်းသားတွေ ရှိသဖြင့် ဦးမြင့်စိုးက ဆေးခန်းကို အားကိုးအားထားပြီး ပြောသည်။ ။

"နည်းနည်းဖြစ်တာနဲ့ ပြောနော်၊ ဖေဖေရောဂါက အောင့်အည်းနေလို့ မဖြစ်ဘူး"

"အေးပါကွယ်"

အိမ်စည်စိုးက ဖခင်ကို တစ်ယောက်တည်းထားပြီး အ လုပ်သွားရသည်ကို စိတ်မမြောင့်နိုင် အောင်ပါပဲ။

ငါ အောင်မြင်တဲ့ စာရေးဆရာမတစ်ယောက် ဖြစ်လာရင် အလုပ်ထွက်ပြီး အိမ်မှာ ပဲ စာရေးမယ်၊ ဖေဖေကိုလည်း အချိန်ပြည့် ပြုစုလို့ ရတ

ယံ။

ထိုစိတ်ကူးဖြင့် မလျှော့သော ဇွဲလုံ့လနှင့် ကြိုးစားသည် ။ မဂ္ဂဇင်းတိုက်တစ်တိုက်က သူ့ရဲ့ ဝတ္ထုတိုကို ပထမဦးဆုံး လက်ခံလိုက်သည့်နေ့မှာ အိမ်စည်စိုးက ဝမ်းသာလွန်း၍ ငိုမိသည် ။

ငါ့ရဲ့ စာမူလေးတွေ အမှိုက်ပုံးထဲ မရောက်တော့ဘူး၊ မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်တစ်အုပ်ထဲမှာ ကျွန်ုပ်တို့ရရနဲ့ တင့်တင့်တယ်တယ် ပါတော့မှာ ပါလား ...

။

ထိုနေ့ အိမ်ကို ဝမ်းသာအားရ ပြန်ခဲ့သည် ။ သူ့အလာကို စောင့်မျှော်နေသော ဖခင်ကို ဝမ်းသာမျက်နှာနှင့် နှုတ်ဆက်သည် ။

"ဖေဖေ သမီးကို ကြိုနေတာလား"

"အင်းပေါ့၊ ဒီနေ့ သမီးရဲ့ မျက်နှာလေး သိပ်ကိုရွှင်နေပါလား"

"ဟုတ်တယ် ဖေဖေ၊ ဒီနေ့ သမီး အရမ်းပျော်တယ်၊ သမီးရဲ့ ဝတ္ထုတိုကို မဂ္ဂဇင်းတိုက်က လက်ခံလိုက်ပြီ"

"ဟာ ... ဟုတ်လား၊ ဒါဆို သမီး စာရေးဆရာမဖြစ်ပြီပေါ့"

"ဟုတ်တာပေါ့ ဖေဖေရယ်"

"နောက်လထွက်မယ့် မဂ္ဂဇင်းမှာ ပါမယ်တဲ့ "

"ဟုတ်လား၊ ဝမ်းသာစရာပဲ"

"အဲဒါ ဖေဖေရဲ့ မေတ္တာ၊ ဖေဖေရဲ့ အားပေးကူညီမှုကြောင့် သမီး အဆင်ပြေတာ သိလား"

မိဘကျေးဇူးကို သိတတ်သော သမီးကိုကြည့်ပြီး ဦးမြင့်စိုးက ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး ပြုံးလိုက်ပါသည် ။

"သမီး အရမ်းပျော်နေတာကိုမြင်ရတော့ ဖေဖေလည်း ပျော်လိုက်တာကွယ်"

"ဖေဖေ ထမင်းမစားရသေးဘူး မဟုတ်လား"

"မစားရသေးဘူး"

"ဒါဆို သမီး နူးပေးမယ်နော်"

"ရေချိုးပါဦးလား၊ ပြီးမှ အတူတူစားကြတာပေါ့"

"ဟုတ်ကဲ့ မေမေ"

အိမ်စည်စိုးက ခပ်သွက်သွက်လေး ရေချိုးပြီး ဖခင်နှင့်အတူ ထမင်းစားသည် ။ စားသောက်ပြီး ဖခင်နှင့်အတူ ခဏ စကားပြောပြီး ဝတ္ထုတိုလေးတစ်ပုဒ်ရေးရန် ပြင်ဆင်သည် ။

ရုံးကပြန်လာလျှင် အားလျှင်အားသလို လက်နှိပ်စက် ရိုက်နေသော သမီးကိုကြည့်ပြီး ဦးမြင့်စိုးက တပြုံးပြုံးနှင့်ပါ။ မဂ္ဂဇင်းထွက်သည် ကိုအကြောင်းကြားသည် နှင့် ရုံးက ထမင်းစားချိန်မှာ မဂ္ဂဇင်းတိုက်ကိုသွားခဲ့သည် ။

"ဆရာမအတွက် မေတ္တာလက်ဆောင်တစ်အုပ်နဲ့ စာမူခလက်ခံပါ"

မဂ္ဂဇင်းအယ်ဒီတာက ပြုံးချိုစွာနှင့် သူ့ကို ပေးလာသည် ။ ဝမ်းသာလွန်း၍ တုန်ယင်နေသော လက်ဖြင့် လက်ခံလိုက်သည် ။

"ကျွန်တော်တို့ မဂ္ဂဇင်းမှာ ဆရာမကို ပင်တိုင်စာရေးဆရာ လုပ်စေချင်"

င်တယ်၊ အဲဒါ ဆရာမ လက်ခံနိုင်မလား။"

အယ်ဒီတာရဲ့ စကားကို ကြားရပြီး မယုံနိုင်လောက်အောင်ပင် အိမ်စည်စိုးက ခံစားသွားရသည်။ ။

"ဆရာမ လစဉ် ဝတ္ထုတို ဒါမှ မဟုတ် ဝတ္ထုရှည်စာမူကို ပေးနိုင်ပါ့မလား။"

"ဟို ... ပေးနိုင်ပါတယ်ရှင်၊ ပေးနိုင်ပါတယ်"

"ဒါဆို ရေးပြီးသားရှိရင် မနက်ဖြန် လာပေးထားပါလား၊ နောက်လတွေမှာ ပါအောင်လို့ ကြိုပြီး စီစဉ်ထားချင်လို့ ပါ"

"ကောင်းပါပြီ ဆရာ၊ မနက်ဖြန်မနက် ရုံးအသွားမှာ ကျွန်မ ဝင်ပေးပါ့မယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

အယ်ဒီတာကို နှုတ်ဆက်ပြီး ရုံးကို ပြန်ခဲ့သည်။ ။ သူ့ရဲ့ ပထမဦးဆုံး စာမူပါသော မဂ္ဂဇင်းကို ရင်ဝယ် တမြတ်တနိုးပိုက်ပြီး ပြန်ခဲ့သည်။ ။ ဝင်းပတောက်ပြောင်နေသော မျက်နှာလေးနှင့် ရုံးခန်းကို ဝင်လိုက်သည်။ ။ အောင်သူက သူ့ကို လှမ်းမေးသည်။ ။

"ထမင်းစားမလို့ လိုက်ရှာနေတာ နင် ဘယ်ထွက်သွားတာလဲ"

"ရော့ ... ဒီမှာ ကြည့်"

သူ့စာမူပါသော မဂ္ဂဇင်းရဲ့ စာမျက်နှာကို လှန်ပြီး အောင်သူ့ကို ပြလိုက်သည်။ ။

အောင်သူက မျက်စိရှေ့လာသော စာမျက်နှာကို ကြည့်ပြီး တအံ့တသြ ဖြစ်သွားသည်။ ။

"ဟယ် ... နင်ရေးတဲ့ ဝတ္ထုလား"

"အင်းပေါ့"

ဝံ့ကြွားသော မျက်နှာလေးနှင့် အိမ်စည်စိုးက ဖြေလိုက်သည်။ ။

"ငါ စာရေးဆရာမ ဖြစ်ပြီလေ"

"ဟုတ်လား၊ နင့်အတွက် ဝမ်းသာပါတယ်ဟာ၊ ငါ့အတွက်လည်း ဝမ်းသာအောင် လုပ်ပေးဦးလေ"

"နင်ဝမ်းသာအောင် ဘာလုပ်ပေးရမှာ လဲ"

အိမ်စည်စိုးက အမှတ်တမဲ့မို့ လွှတ်ခနဲ မေးမိသည်။ ။

"နင်ကလည်း သိသားနဲ့၊ ငါမေးထားတာလေ"

"စကားအကောင်းပြောနေရင်းက ဖောက်လာပြန်ပြီ"

"ဖောက်တာမဟုတ်ပါဘူး၊ နင့်အဖြေကို မျှော်လင့်လို့ ပါ"

"အဲဒီကိစ္စ အသာထား၊ ဒီမှာ ငါ သိပ်ပျော်နေတယ်"

အောင်သူက ရှေ့ဆက်မပြောရဲတော့ပါ။ အိမ်စည်စိုးရဲ့ အောင်မြင်မှု အတွက် ဝမ်းသာသော် လည်း အိမ်စည်စိုးရဲ့ မေတ္တာကို မရသေးသဖြင့် သူ မပျော်နိုင်သေးသည် က အမှန်ပါ။

ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး အိမ်စည်စိုးက ပျော်လွန်း၍ အလုပ်ကိုပင် ဖြောင့်ဖြောင့်မလုပ်နိုင်ပါ။

အိမ်ကိုသာ အမြန်ပြန်လိုလှသည်။ ။ ရုံးဆင်းသည် နှင့် ချောင်သည့်လို င်းကားကိုပင် မစောင့်တော့ဘဲ ကျပ်နေသည့် လိုင်းကားကို မရမက တိုး စီးပြီး ပြန်ခဲ့သည်။ ။

အိမ်ပြန်ရောက်သည် နှင့် ဖခင်ကို မဂ္ဂဇင်းစာမျက်နှာကို လှန်ပြပြီး ဝမ်းပန်းတသာ ပြောသည်။ ။

"ဖေဖေရေ ဒီမှာ သမီးရဲ့ စာမူပါ လာပြီ"

"ဟုတ်လား၊ သမီးရဲ့ ပထမဦးဆုံးဝတ္ထုကို ဖေဖေ အားပေးရဦးမယ်"

"ဟုတ်တယ် ဖတ်ကြည့်ပါဦး ဖေဖေ"

"ဟုတ်ပြီ၊ အခုပဲဖတ်မယ်"

ဦးမြင့်စိုးက ကုလားထိုင်မှာ အကျအနထိုင်ပြီး ဖတ်သည်။ ။ အိမ်စည်စိုးက ရေမြန်မြန်ချိုးပြီး ထမင်းပွဲကို ပြင်ဆင်နေသည်။ ။ ဦးမြင့်စိုးက ထမင်းစားခန်းကို ဝင်လာသည်။ ။

"သမီးရဲ့ ဝတ္ထုက ဆွဲဆောင်မှုရှိတယ်၊ ကောင်းတယ်"

"ထမင်းစားရအောင် ဖေဖေ"

ဖခင်ရဲ့ ချီးကျူးစကားကြောင့် အိမ်စည်စိုးက ချိုအိနေအောင် ပြုံးလိုက်သည်။ ။ ထမင်း စားသောက်ရင်းနှင့် မဂ္ဂဇင်းအယ်ဒီတာ ပြောလိုက်သော စကားကို ဖခင်အား ပြောပြသည်။ ။

"အယ်ဒီတာက သမီးကို လစဉ်မဂ္ဂဇင်းထဲမှာ ထည့်ပေးမယ်၊ စာမူတွေကို ရေးခိုင်းတယ် ဖေဖေ"

"ဟုတ်လား၊ ဒါဆို သမီးက အဲဒီမဂ္ဂဇင်းရဲ့ ပင်တိုင်စာရေးဆရာ ဖြစ်သွားပြီပေါ့"

"ဟုတ်တယ်ဖေဖေ"

"သမီးအတွက် ဖေဖေ ဝမ်းသာဂုဏ်ယူပါတယ်ကွယ်"

"သမီး လုံးချင်းရေးနိုင်အောင်လည်း ကြိုးစားမယ် ဖေဖေ"

"ကောင်းတာပေါ့ ကြိုးစားပါကွယ်၊ ဒီအတိုင်းဆို သမီးက အောင်မြင်
တဲ့ စာရေးဆရာ တစ်ယောက် ဖြစ်လာမှာ ပါ"

"ဖေဖေပေးတဲ့ ဆုနဲ့ သမီး ပြည့်မှာ ပါ"

"ဟုတ်တာပေါ့ကွယ် ပြည့်မှာ ပါ"

သားအဖနှစ်ယောက် စကားတပြောပြောနှင့် ပျော်ရွှင်စွာ ထမင်းစား
သောက်လိုက်သည် ။ စားသောက်ပြီး ပန်းကန်ခွက်ယောက်များ
ဆေးကြောပြီး ဖခင်နှင့် ခဏတဖြုတ် စကားပြောပြီး လက်နှိပ်စက်စားပွဲ
မှာ ထိုင်လိုက်သည် ။

ဝတ္ထုရှည်လေးတစ်ပုဒ်ကို ရေးရန် စဉ်းစားသည် ။ သူတို့ ဌာနတွင်း
က အဖြစ်အပျက်လေး တစ်ခုကို တန်ဆာဆင် ဖွဲ့နွဲ့ရေးသားရန် စိတ်ကူး
လိုက်သည် ။

စိတ်ကူးထဲမှာ တင်ရင်းနှင့် အချိန်တွေ ကုန်ဆုံးသွားသဖြင့် တစ်လုံး
မျှ စာရွက်ပေါ်သို့ မတင်လိုက်ရဘဲ အိပ်ရာဝင်လိုက်သည် ။

နောက်တစ်နေ့နံနက် အိမ်က စောစောထွက်ပြီး မဂ္ဂဇင်းတိုက်ကို ဝင်
သည် ။ အယ်ဒီတာထံတွင် ရေးသားပြီးသား ဝတ္ထုတိုလေးပုဒ်ကို ပေးပြီး
ရုံးကို ဆက်ထွက်ခဲ့သည် ။
